

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Svk/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200442
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anita Filová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5021200442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Anity Filovej, sudkyne Mgr. Kristíny Babiakovej a sudcu JUDr. Rastislava Dlugoša, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): C.. Y. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom O. X, XXX XX X. M., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom Pred poľom 1652, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882, proti žalovanému: Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, so sídlom Chlumeckého 2, P. O. BOX 57, 820 12 Bratislava 212, za účasti ďalších účastníkov: 1/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O. XXX/X, XXX XX M., I. E., 2/ U.. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. F.. M., I. E., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. VoÚ 25/2021/SI zo dňa 26.07.2021, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/164/2021-72 zo dňa 20.03.2023 takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.
- III. Ďalším účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Dňa 13.10.2020 bol doručený na Okresný úrad Čadca, katastrálny odbor (ďalej aj ako „správny orgán prvého stupňa“), návrh na vklad vlastníckeho práva podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 07.10.2020 vo X., medzi žalobcom C.. Y. R. ako predávajúcim a D. B. a U.. L. B. ako kupujúcimi (ďalej aj ako „Kúpna zmluva“).

2. Rozhodnutím č. V 4267/2020 zo dňa 28.10.2020 správny orgán prerušil konanie o návrhu na vklad podľa § 31a písm. c) zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“ alebo „zákon č. 162/1995 Z. z.“), nakoľko zistil nedostatky, ktoré bránili povoleniu vkladu a vyzval účastníkov konania na ich odstránenie v lehote 30 dní. Správny orgán prvého stupňa vysvetlil, že predmetom prevodu sú (okrem iného) parcely (poľnohospodársky pozemok, lesný pozemok), ktoré sa nachádzajú v extraviláne t. j. mimo zastavaného územia obce. Podiel takýchto parciel sa nesmie ďalej rozdeľovať (pod výmeru 2000 m² - poľnohospodársky pozemok na podiel a 5000 m² - lesný pozemok na podiel), nakoľko je to v rozpore so zákonom č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“) - Tretia časť „Opatrenia proti drobeniu pozemkov § 21 - § 24“.

3. Dňa 03.12.2020 bol správnomu orgánu prvého stupňa doručený list, v ktorom predávajúci poukazoval na nezákonnosť prerušenia, nakoľko zákon č. 180/1995 Z. z. podľa neho neobsahuje definíciu poľnohospodárskeho pozemku, pričom poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 140/2014 Z. z.“).

4. Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím Sp.: V4267/2020 zo dňa 07.01.2021 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva na podklade Kúpnej zmluvy. Mal za to, že námietka odkazom na zákon č. 140/2014 Z. z. neobstoí, nakoľko definícia poľnohospodárskeho pozemku v uvedenom zákone (§ 2 ods. 1) je len na účely tohto konkrétneho zákona. Prvostupňový správny orgán posúdil návrh a jeho prílohy, ako aj námietku nezákonnosti prerušenia a v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 katastrálneho zákona zamietol návrh v celom rozsahu, nakoľko Kúpna zmluva bola uzavretá v rozpore s § 21 a § 24 zákona č. 180/1995 Z. z. a z vyššie uvedeného dôvodu je absolútne neplatná. Účinky absolútnej neplatnosti pôsobia definitívne, aj keby dôvod neplatnosti právneho úkonu dodatočne odpadol. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege) a hľadá sa na taký právny úkon, ako keby nebol urobený. Absolútne neplatný právny úkon nemožno zhojiť dodatočným schválením a nemožno ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti ani napraviť splnením povinnosti.

5. Žalovaný na základe odvolania žalobcu rozhodnutím č. VoÚ 25/2021/S1 zo dňa 26.07.2021 (ďalej aj ako „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Skonštatoval, že predmetom prevodu na základe Kúpnej zmluvy sú nehnuteľnosti evidované na:

a) LV č. XXXX vo vlastníctve predávajúceho v podiele 1/1, k. ú. U., rekreačná chalupa s. č. XXXX postavená na pozemku parc. registra N. č. XXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 486 m², poz. parc. reg.N. č. XXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 486 m², poz. parc. reg.N. č. XXXX, orná pôda o výmere 426 m² (nehnuteľnosť č. I),

b) LV č. XXXXX vo vlastníctve predávajúceho v podiele 1/1, k. ú. U., pozemok parc. registra N. č. XXXX, trvalý trávny porast o výmere 130 m² (nehnuteľnosť č. 2),

c) LV č. XXXX vo vlastníctve predávajúceho v podiele 10/12 k celku, k. ú. U., pozemok parc. registra W. č. XXXX - orná pôda o výmere 259 m² (nehnuteľnosť č. 3),

d) LV č. XXXX vo vlastníctve predávajúceho v podiele 4/200 k celku, k. ú. U., pozemok parc. registra W. č. XXXX- orná pôda o výmere 33 m² (nehnuteľnosť č. 4),

e) LV č. XXXX vo vlastníctve predávajúceho v podiele 4/240 k celku, k. ú. U., pozemok parc. registra W. č. XXXX - orná pôda o výmere 809 m² (nehnuteľnosť č. 5).

Podľa Kúpnej zmluvy predávajúci predáva kupujúcemu 1 a 2 (každému): spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 k celku k nehnuteľnostiam č. 1, spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 k celku k nehnuteľnosti č. 2, spoluvlastnícky podiel vo výške 5/12 k celku k nehnuteľnosti č. 3, spoluvlastnícky podiel vo výške 1/100 k celku k nehnuteľnosti č. 4, spoluvlastnícky podiel vo výške 1/120 k celku k nehnuteľnosti č. 5.

6. Podľa žalovaného z ustanovení § 31 ods. 1 a 3 zákona č. 162/1995 Z. z. v spojení s § 21 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. vyplýva, že ak z tu uvedeného právneho titulu vznikne podiel, na ktorý pripadá menšia než limitná výmera ustanovená v § 22 a 23 zákona č. 180/1995 Z. z., taký právny úkon je postihnutý neplatnosťou. Podlimitný podiel nesmie byť výsledkom rozdelenia existujúceho podielu na dva a viac podielov. V prípade, že podiel sa rozdeľuje na účely prevodu alebo prechodu jedného z takto vzniknutých podielov, nesmie mať podiel, ktorý ostane pôvodnému spoluvlastníkovi („zvyškový podiel“), podlimitnú výmeru. Ak zvyškový podiel po rozdelení bude mať podlimitnú výmeru, ide o drobenie. Oddelený podiel môže mať podlimitnú výmeru len za predpokladu, že jeho nadobúdateľom sa stane iný spoluvlastník, to zn. že dôjde k zlúčeniu podielov. Vo výsledku teda dôjde k dodržaniu výmerového limitu, lebo výmera výsledného podielu spoluvlastníka narastie. V takomto prípade nejde o drobenie. Ak sa podiel spoluvlastníka rozdelí a spoluvlastník ani jeden z výsledných podielov neprevedie, resp. neprejde na nikoho, nesmie mať ani jeden z výsledných podielov podlimitnú výmeru. Ak sa však jeden z výsledných podielov prevedie alebo prejde na iného spoluvlastníka, môže mať tento podiel podlimitnú výmeru, ak sa zlúči s iným podielom, ktorý už vlastní nadobúdateľ (dôjde tu teda k zvýšeniu výmery, hoci nemusí stále dôjsť k dosiahnutiu limitnej výmery). V danom prípade bol predávajúci podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností v extraviláne vo vyššie uvedených spoluvlastníckych podieloch. Predmetnou Kúpnou zmluvou došlo k porušeniu zákonných ustanovení o drobení poľnohospodárskych pozemkov (§ 21 a nasl. zákona č. 180/1995 Z. z.), ktoré sa nachádzajú mimo zastavaného územia obce. Na základe právneho úkonu nemôžu vzniknúť k jestvujúcim pozemkom spoluvlastnícke podiely, ktorých výmera je menšia ako 2000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok. Zákon pripúšťa výnimku, ak sa podiel spoluvlastníka na pozemku zvyšuje iným podielom alebo časťou podielu na tom istom pozemku a vlastníctvo prevádzaného podielu zanikne. Podľa žalovaného však Kúpna zmluva nespĺňala takúto zákonnú výnimku. Predmetom prevodu bol spoluvlastnícky podiel prevedený na dvoch nadobúdateľov a týmto právnym úkonom vznikli k jestvujúcim pozemkom spoluvlastnícke podiely, ktorých výmera je menšia ako 2000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok.

7. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o potrebe použitia definície poľnohospodárskeho pozemku zo zákona č. 140/2014 Z. z. žalovaný potvrdil názor správneho orgánu prvého stupňa, že definícia „poľnohospodársky pozemok“ v § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. je aplikovateľná len na účely zákona č. 140/2014 Z. z., ktorý upravuje legálnu definíciu poľnohospodárskeho pozemku v súvislosti s osobitným predmetom úpravy tohto zákona, t. j. s nadobúdaním poľnohospodárskych pozemkov a nemá vo vzťahu k právnej úprave drobenia poľnohospodárskej pôdy žiaden význam. Neobstojí preto argument žalobcu, že v prípade, ak určitý pojem je aplikovateľný iba pre potreby konkrétneho zákona, tak je to v zákone výslovne uvedené aj slovným spojením „pre potreby tohto zákona“, ale keďže právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje definíciu poľnohospodárskeho pozemku v iných právnych predpisoch, iba v zákone č. 140/2014 Z. z., tak je tento pojem všeobecne aplikovateľný pre právnu prax, ako aj pre potreby katastrálneho zákona a tiež zákona č. 180/1995 Z. z.

II. Konanie pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

8. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca včas správnu žalobu, požadujúc zrušenie preskúmaného rozhodnutia, keďže podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

9. Žalobca poukázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu, že na predmet prevodu podľa Kúpnej zmluvy v konaní č. V 4267/2020 nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z., a to predovšetkým z dôvodu, že pozemok - orná pôda a trvalý trávny porast, ktoré sa nachádzajú mimo zastavaného územia obce a ich výmera je nižšia než je zákonom ustanovený limit, nie je možné subsumovať pod všeobecný pojem poľnohospodársky pozemok (teda, že v danom prípade nejde o poľnohospodársky pozemok). Žalobca mal za to, že zákon č. 180/1995 Z. z. používa v rámci svojich ustanovení pojem poľnohospodársky pozemok, ale tento nijakým spôsobom ďalej nedefinuje. Pokiaľ tak ide o výklad samotného pojmu poľnohospodársky pozemok, tento možno nájsť v právnom poriadku Slovenskej republiky výlučne len v ustanovení § 2 zákona č. 140/2014 Z. z., ktorý obsahuje nielen pozitívnu, ale aj negatívnu definíciu pojmu poľnohospodársky pozemok. Pri pozitívnom vymedzení poľnohospodárskeho pozemku ide podľa § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. o poľnohospodársku pôdu (resp. pozemok zastavený stavbou na poľnohospodárske účely do 24. júna 1991) s výnimkou uvedenou v negatívnom vymedzení. Pod negatívnu definíciu pojmu poľnohospodársky pozemok podľa ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c) bod 3. zákona č. 140/2014 Z. z. sa subsumuje aj poľnohospodársky pozemok mimo zastavaného územia obce, ak je jeho výmera menšia ako 2 000 m². In concreto, vzhľadom na absenciu legálnej definície pojmu poľnohospodársky pozemok o.i. na účely zákona č. 180/1995 Z. z. a s prihliadnutím na § 3 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého „na označenie rovnakých právnych inštitútov sa používajú rovnaké právne pojmy v rovnakom význame. Jeden právny pojem s vymedzeným významom sa v tomto význame používa jednotne v celom právnom poriadku. Ak je význam právneho pojmu vymedzený v jednom právnom predpise, nemôže iný právny predpis pre ten istý právny pojem vytvárať iný význam (...)“ možno dospieť k záveru, že tento pojem je všeobecne aplikovateľný pre právnu prax, ako aj pre potreby katastrálneho zákona a taktiež zákona č. 180/1995 Z. z.

10. Žalobca namietal, že aj napriek jeho jasným argumentom žalovaný len čisto formálne potvrdil správnosť prvostupňového rozhodnutia bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia tohto postupu, resp. bez legálnej opory jeho postupu v príslušných právnych predpisoch, ignorujúc pritom podstatné tvrdenia a argumenty žalobcu. Kľúčovým pre správne posúdenie predmetnej veci je podľa žalobcu definovanie a ustálenie toho, čo možno resp. nemožno považovať za poľnohospodársky pozemok. Žalobca zopakoval, že jedinou platnú definíciu pojmu poľnohospodársky pozemok upravuje ustanovenie § 2 zákona č. 140/2014 Z. z., ktoré obsahuje ako pozitívne tak aj negatívne definičné vymedzenie pojmu poľnohospodársky pozemok. Už prvostupňový orgán nepostupoval správne, keď svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou pozitívnej definície poľnohospodárskeho pozemku uvedenej v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z., ktorá je vo vzťahu k správne posúdeniu predmetu vkladu irelevantná. V predmetnej veci je potrebné vychádzať z ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 140/2014 Z. z., ktoré obsahuje negatívnu definíciu, t. j. to, čo za poľnohospodársky pozemok považovať nemožno. Pod negatívnu definíciu pojmu poľnohospodársky pozemok tak ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 140/2014 Z. z. v písm. c) bod 3. subsumuje aj poľnohospodársky pozemok mimo zastavaného územia obce, ak je jeho výmera menšia ako 2000 m², v zmysle čoho predmet prevodu vzhľadom na jeho výmeru, ktorá je menšia ako 2000 m², nie je možné považovať za poľnohospodársky pozemok.

11. Správne orgány v odôvodnení rozhodnutí podľa žalobcu nesprávne uvádzajú, že definícia poľnohospodárskeho pozemku uvedená v zákone č. 140/2014 Z. z. je použiteľná len na účely tohto zákona, keďže to zo žiadneho z jeho ustanovení nevyplýva a v prípade úmyslu zákonodarcu zúžiť tento pojem a jeho aplikáciu výlučne na potreby zákona č. 140/2014 Z. z. by zákonodarca toto obmedzenie v zákone a príslušnom ustanovení výslovne uviedol napr. spôsobom, že „za poľnohospodársky pozemok sa výlučne na účely tohto zákona nepovažuje...“ Preskúmané rozhodnutie tak bolo podľa žalobcu vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom žalobcovi nie je zrejmé, z čoho žalovaný odvodil záver ohľadom obmedzenia možnosti aplikácie definície pojmu poľnohospodársky pozemok v rámci príbuzného, resp. totožného odvetvia práva, a to aj s prihliadnutím na vyššie uvedené ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z. Preto postup žalovaného odmietajúc aplikáciu negatívnej definície poľnohospodárskeho pozemku by bol správny iba v prípade, ak by zákon č. 140/2014 Z. z. uvádzal, že túto možno použiť len na jeho účely.

12. K ustanoveniam § 21 a § 24 zákona č. 180/1995 Z. z., o ktoré správne orgány opreli svoju argumentáciu, žalobca uviedol, že tieto *expressis verbis* pojednávajú o tom, že zákaz drobenia pozemkov sa týka poľnohospodárskeho pozemku, resp. lesného pozemku. Žalovaný ako aj prvostupňový orgán však pod uvedené ustanovenie (teda pod samotný pojem poľnohospodársky pozemok) subsumovali predmet prevodu - ornú pôdu a trvalý trávny porast bez akéhokoľvek odôvodnenia tohto postupu, keďže zákonom č. 180/1995 Z. z. nikde nie je ustanovené, že tieto konkrétne pozemky spadajú pod pojem poľnohospodársky pozemok. Uvedené si tak možno vyvodiť len na základe zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 220/2004 Z. z.“). Žalobca vyjadril domnienku, že žalovaný si buď svojvoľne subsumoval prevádzanú ornú pôdu a trvalý trávny porast pod pojem poľnohospodársky pozemok na účely zákona upravujúceho zákaz drobenia pozemkov bez akéhokoľvek odôvodnenia tohto postupu majúceho oporu v platných právnych predpisoch (resp. bez toho, aby bolo zrejmé, ako dospel k tomu, že uvedené konkrétne druhy pozemkov možno pod tento pojem a na účely zákona č. 180/1995 Z. z. subsumovať) alebo tento postupoval vyššie načrtnutým postupom, teda analogickou aplikáciou zákona č. 220/2004 Z. z. ako aj zákona č. 140/2014 Z. z. Druhý uvedený postup by však potom viedol k tomu, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil správnosť stavu, kde na jednej strane bola využitá aplikácia uvedených zákonov pri subsumovaní týchto druhov pozemkov pod všeobecný pojem poľnohospodársky pozemok (teda bol aplikovaný § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. v spojení s § 2 písm. b/ zákona č. 220/2004 Z. z. na účely zákona č. 180/1995 Z. z.), no na strane druhej bola odmietnutá argumentácia žalobcu zameraná na negatívne vymedzenie poľnohospodárskeho pozemku (teda na potrebu aplikácie práve ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c/ bod 3 zákona č. 140/2014 Z. z.) s odôvodnením, že tento zákon vo vzťahu k právnej úprave drobenia poľnohospodárskej pôdy nemá žiaden význam.

13. Postup žalovaného ako aj prvostupňového orgánu je tak podľa žalobcu svojvoľný, rýdzo formalistický a nezákonný a rozhodnutie vydané na tomto základe možno označiť za zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne. Žalovaný svojvoľne odmietol argumentáciu žalobcu zameranú na potrebu analogickej aplikácie zákona č. 140/2014 Z. z. pri výklade pojmu poľnohospodársky pozemok za použitia prílišného formalizmu, ktorý bol už viacnásobne odmietnutý v doktrínálnej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky. Žalobca má za to, že orgánom verejnej moci nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický prístup, ktorý následne vedie k zjavnej nespravodlivosti. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno opomíňať aj ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách toho ktorého zákonného predpisu ale i v základných princípoch právneho štátu. Tento prílišný formalizmus, ktorý sa javí prítomný od počiatku konania až po vydanie preskúmaného rozhodnutia, považuje žalobca za vyvolávajúci neistotu v právnych vzťahoch, čo v konečnom dôsledku nie je v súlade s princípom právnej istoty. Žalobca tak zdôrazňuje, že formalizmus resp. formálna aplikácia práva je aplikácia práva, ktorá vychádza zo znenia právnych noriem, avšak nezohľadňuje či už cieľ právnej úpravy alebo konkrétne okolnosti daného prípadu. V danom prípade je tak nesporné, že čisto formalisticky postupoval aj žalovaný v rámci predmetného konania, keď potvrdil správnosť prvostupňového rozhodnutia, ktoré vykazuje znaky arbitrárnosti, nesprávnosti a nezákonnosti.

14. Podľa žalobcu žalovaný ako aj prvostupňový orgán pri vydaní svojich rozhodnutí nepostupovali v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď v rámci napadnutého rozhodnutia absentuje primárne jeho vlastná úvaha na daný skutkový stav, uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia, úvahy žalovaného, ktorými sa riadil pri použití právnych predpisov, či uvedenie skutočností objasňujúcich vysporiadanie sa s námietkami žalobcu. Žalobca považuje

odôvodnenie oboch rozhodnutí za nedostatočné a nepreskúmateľné, keď v ich rámci absentuje náležité odôvodnenie, v dôsledku čoho sú v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Žalovaný sa v prípade napadnutého rozhodnutia len stroho obmedzil na zrekapitulovanie skutkového stavu, citáciu jednotlivých zákonných ustanovení a uvedenie všeobecných argumentov. V napadnutom rozhodnutí absentuje náležité odôvodnenie postupu žalovaného a aplikácie ním zvolených zákonných ustanovení na daný skutkový stav. Tento len arbitrárne a rýdzo formálne odmietol argumentáciu žalobcu bez akéhokoľvek odôvodnenia jej odmietnutia, v dôsledku čoho sa napadnuté rozhodnutie stáva nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

15. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. 30S/164/2021-72 zo dňa 20.03.2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) žalobu ako nedôvodnú zamietol. Ako spornú identifikoval otázku, či bol súladný so zákonom záver správnych orgánov o tom, že v posudzovanom prípade išlo o poľnohospodárske pozemky mimo zastavaného územia obce a teda, či právne posúdenie veci správnymi orgánmi bolo správne alebo nie.

16. Správny súd dospel k názoru, že závery správnych orgánov o tom, že v danom prípade išlo o poľnohospodárske pozemky, a preto ich delenie prevádzaných podielov odporovalo zákonnému zákazu o drobení pozemkov podľa zákona č. 180/1995 Z. z., boli správne. S názorom žalobcu o potrebe aplikácie zákona č. 140/2014 Z. z. sa správny súd nestotožnil. Poukázal na dôležitosť výkladu každého právneho predpisu s ohľadom na jeho účel a zmysel, s prihliadnutím na historické súvislosti jeho vzniku, t. j. teleologicky. Zákona č. 180/1995 Z. z. a jeho úprave podľa tretej časti (§ 21 až § 24) o opatreniach proti drobeniu pozemkov predchádzalo prijatie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 307/1992 Zb.“), ktorý v § 2 ods. 1 definoval, že poľnohospodársky pôdny fond tvoria poľnohospodárske pozemky, ktoré sú ako poľnohospodárska pôda využívané na poľnohospodársku výrobu, a ktoré sú v katastri nehnuteľností členené na ornú pôdu, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady a trvalé trávne porasty; tvoria ho aj iné pozemky, ktoré sú poľnohospodársky využívané. Cieľom uvedenej právnej úpravy bola ochrana poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Na ustanovenia zákona č. 307/1992 Z. z. následne nadviazala právna úprava zákona č. 180/1995 Z. z. (v tomto prípade jeho tretia časť). Správny súd skonštatoval, že v § 10 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. je použitý pojem „poľnohospodársky pôdny fond alebo ktoré doň patria 15) (ďalej len „poľnohospodársky pozemok“)“, a teda zákon výslovne upravuje, čo je poľnohospodársky pozemok, ktorým je poľnohospodársky pôdny fond s odkazom na zákon č. 307/1992 Zb.

17. Podľa správneho súdu zákon č. 180/1995 Z. z. bol výsledkom snahy zákonodarcu prijať opatrenia proti drobeniu pozemkov (tretia časť citovaného zákona) vychádzajúc z neúnosného stupňa rozdrobenosti pozemkového vlastníctva v Slovenskej republike s cieľom obmedziť ďalšie drobenie, pretože početná rozdrobenosť pozemkového vlastníctva často dosahovala extrémne zlomkové vyjadrenia a vyvolávala stav, keď bolo obtiažne, alebo nebolo vôbec technicky možné predmet vlastníctva - pozemok evidovať. Opatrenia proti drobeniu pozemkov sa netýkajú všetkých druhov pozemkov a vychádzajú predovšetkým z kritérií zabezpečenia funkčnosti poľnohospodárskej a lesnej výroby mimo zastavaného územia obce, pretože existujúca rozdrobenosť poľnohospodárskych a lesných pozemkov, často s nepatrnou hospodárskou hodnotou negatívne ovplyvňovala možnosť vlastníkov poľnohospodárskych a lesných pozemkov vykonávať svoje vlastnícke oprávnenia napr. aj podnikat' v poľnohospodárstve, či v lesníctve v porovnaní s inými odvetviami podnikania. Z uvedených dôvodov zákon č. 180/1995 Z. z. v § 21 ods. 1 deklaruje záujem zamedziť drobeniu poľnohospodárskych a lesných pozemkov, i keď tento záujem nie je výslovne expressis verbis deklarovaný ako verejný záujem, ale možno ho odvodiť z cieľov a celkového zmyslu a podstaty citovaného zákona. Jednotlivé opatrenia proti drobeniu pozemkov vymedzených v § 21 ods. 1 citovaného zákona sú upravené v § 22, § 23 a § 24 cit. zákona.

18. Skutková situácia v preskúmvanej veci zodpovedá podľa správneho súdu ustanoveniam § 24 ods. 1 v spojení s § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. Na základe uzavretej Kúpnej zmluvy mali k poľnohospodárskym pozemkom, nachádzajúcim sa mimo zastavaného územia obce, vzniknúť nové spoluvlastnícke podiely. Tie by z hľadiska cieľa vymedzeného v § 21 ods. 1, t. j. zamedzenia ďalšieho drobenia pozemkov, mali dosahovať takú veľkosť, aby po priradení príslušnej výmery zodpovedajúcej veľkosti spoluvlastníckeho podielu presahovali 2 000 m², čo však v posudzovanom prípade nenastalo. Prijatím zákona č. 220/2004 Z. z. došlo k zrušeniu zákona č. 307/1992 Zb. a jeho nahradením práve zákonom č. 220/2004 Z. z., ktorý nadviazal na jeho právnu úpravu, ktorú ďalej rozvinul. Správny súd je toho názoru, že nemožno jednotlivé ustanovenia zákonov vytrhávať z kontextu, ale je potrebné ich vykladať tak, ako bolo uvedené vyššie, teda na základe ich účelu, cieleného zámeru úpravy a

ich celkového významu. Z obsahu zákona č. 220/2004 Z. z. ako aj z obsahu zákona č. 180/1995 Z. z., t. j. z jeho jednotlivých ustanovení, možno jednoznačne vyvodiť, že tento zákon rieši otázku poľnohospodárskych pozemkov a ich zmenu [napr. § 9 ods. 3 písm. a)], preto v súlade s ustanoveniami tohto zákona je potrebné vykladať pojem poľnohospodársky pozemok tak, že ide o pozemok, ktorý je poľnohospodárskou pôdou (patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu), pričom ide o produkčne potenciálnu pôdu evidovanú v katastri nehnuteľností ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty. Uvedený zákon 220/2004 Z. z. súčasne stanovuje aj hranice zastavaného územia obce, ktoré sú platné v stave k 01.01.1990 [viď § 2 písm. i)], a za ktorými sa už nachádza extravilán, na ktorý sa práve vzťahuje tretia časť zákona č. 180/1995 Z. z. Z takto prijatého záveru, možno potom konštatovať vecnú správnosť rozhodnutí správnych orgánov, ktoré vecne správne posúdili okolnosť, že ide o prevod poľnohospodárskej pôdy (pozemkov) v extraviláne, pri ktorej platí zákaz drobenia podielov pod stanovenú výmeru, tak ako to uzavreli správne orgány.

19. Námietku žalobcu o potrebe postupovať podľa ustanovení zákona č. 140/2014 Z. z. vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Správne orgány dospeli k správny záverom, že uvedené ustanovenia sa vzťahujú výslovne k tomuto konkrétnemu zákonu, keď v § 2 ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. je uvedené, že „ak odsek 2 neustanovuje inak, poľnohospodárskym pozemkom sa na účely tohto zákona rozumie poľnohospodárska pôda alebo pozemok zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely do 24. júna 1991“. Podľa správneho súdu výklad uvedeného ustanovenia správnymi orgánmi bol správny aj s ohľadom na § 10 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. Je tiež dôležité si uvedomiť, že ani teleologickým výkladom nemožno dôjsť k potrebe aplikácie uvedeného zákona (jeho § 2 ods. 2/ na prejednávajúcu vec, nakoľko tento zákon bol prijatý nie za účelom definície poľnohospodárskeho pozemku, ale za účelom zamedzenia nadobúdania poľnohospodárskych pozemkov nepoľnohospodármi, resp. cudzími štátnymi príslušníkmi). Správny súd poukázal na dôvodovú správu, podľa ktorej: „Účelom navrhovaného zákona je vytvorenie takého právneho prostredia, ktoré umožní, aby poľnohospodárske pozemky, ktoré majú naďalej slúžiť svojmu účelu, nadobúdali osoby, ktoré vykonávajú poľnohospodársku výrobu ako podnikanie podľa § 2 Obchodného zákonníka najmenej 3 roky v obci, v ktorej sa poľnohospodársky pozemok nachádza, v obci susediacej s obcou alebo, ak takáto osoba neprejaví záujem o prevod poľnohospodárskeho pozemku a ani ho nenadobudne, oprávnenou je aj osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu ako podnikanie najmenej 3 roky bez ohľadu na miesto podnikania. Ak však žiaden podnikateľ na pôde v uvedenom poradí neprejaví záujem o prevod poľnohospodárskeho pozemku za cenu požadovanú prevádzajúcim, bude môcť tento pozemok nadobudnúť ktokoľvek okrem subjektov uvedených v § 7.“ Predmetom právnej úpravy nebolo definovanie poľnohospodárskeho pozemku naprieč právnym poriadkom, a preto výklad žalobcu je nepoužiteľný pre posudzovanú vec.

20. K žalobnej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci správny súd záverom uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci je podradenie zisteného skutkového stavu veci pod normu hmotného alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, ktoré zo zisteného skutkového stavu vyplývajú, alebo, hoci bola pri rozhodovaní aplikovaná správna právna norma, bola nesprávne interpretovaná, alebo správne interpretovaná právna norma bola pri rozhodovaní nesprávne na zistený skutkový stav veci aplikovaná. Nadväzne na to správny súd skonštatoval, že nezistil pri preskúmaní právneho posúdenia veci žalovaným ani jeden z uvedených dôvodov, pre ktorý by bolo možné žalobnej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci vyhovieť. Žalovaný zistený skutkový stav veci správne podriadil pod § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z., ktorý v súlade s jeho obsahom a účelom správne vyložil.

21. Správny súd taktiež ako nedôvodnú vyhodnotil námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov.

III. Kasačná sťažnosť, vyjadrenia k nej

22. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť. Správnemu súdu vytkol vadu nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože vychádzal výlučne z teleologického výkladu právnej normy a svoje závery a právne posúdenie odôvodňuje predovšetkým poukazom na zákon č. 307/1992 Zb., ktorý je však v čase posudzovania sporu (od roku 2004) už neúčinný. A to napriek tomu, že v právnom poriadku Slovenskej republiky existuje platná definícia pojmu poľnohospodársky pozemok, obsiahnutá v § 2 zákona č. 140/2014 Z. z. Z ustanovení tohto zákona pritom podľa sťažovateľa nevyplýva, že v ňom obsiahnutá definícia poľnohospodárskeho pozemku sa má vzťahovať výlučne len na právne vzťahy upravované týmto zákonom.

23. Správny súd síce následne prepája zákon č. 307/1992 Zb. so zákonom č. 220/2004 Z. z. a tiež zákonom č. 180/1995 Z. z., avšak podľa sťažovateľa nelogicky a neopodstatnene odmieta prihliadať na definíciu poľnohospodárskeho pozemku vyjadrenú v ustanovení § 2 zákona č. 140/2014 Z. z. Aplikácia

izolácia zákona č. 140/2014 Z. z. je pritom v rozpore s úmyslom zákonodarcu, čo sťažovateľ podložil poukazom na dôvodovú správu k ustanoveniu § 2 zákona č. 140/2014 Z. z., ktorá uvádza nasledovné: „Definuje sa poľnohospodársky pozemok na účely zákona, a to odkazom na zákon č. 220/2004 Z. z... V odseku 2 sa zároveň ustanovuje, čo sa za poľnohospodársky pozemok nepovažuje.“

24. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ zastáva názor, že správny súd bol povinný pri riešení spornej otázky aplikovať iba v danom čase účinné právne predpisy a tieto vykladať vo vzájomných súvislostiach, nemal bezdôvodne odmietat aplikáciu zákona č. 140/2014 Z. z., keď priamo dôvodová správa k nemu odkazuje na správnym súdom aplikovaný zákon č. 220/2004 Z. z., ktorý je podľa názoru správneho súdu nutné aplikovať vo vzájomnej súvislosti so zákonmi č. 180/1995 Z. z. a č. 307/1992 Zb. Preto mal správny súd rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ak tak neučinil, zaťažil napadnutý rozsudok vadou nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadril žalovaný. Napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny. Správny súd sa v ňom vysporiadal so všetkými žalobnými argumentmi. Zákon č. 140/2014 Z. z. upravuje definíciu pojmu poľnohospodársky pozemok len na účely tohto zákona vzhľadom na osobitný predmet úpravy súvisiaci s nadobúdaním poľnohospodárskych pozemkov a nemá vo vzťahu k právnej úprave drobenia poľnohospodárskej pôdy žiadny význam. Správnymi orgánmi posudzovanou Kúpnou zmluvou došlo k porušeniu ustanovení o drobení poľnohospodárskych pozemkov (§ 21 a nasl. zákona č. 180/1995 Z. z.), ktoré sa nachádzajú mimo zastavaného územia obce.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania.

27. Preskúmaním veci dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

28. Rozhodujúcou spornou otázkou, ku ktorej vyriešeniu bol kasačný súd sťažovateľom vyzvaný, je právne posúdenie veci. Sťažovateľ brojí proti voľbe právnych predpisov, ktoré správny súd aplikoval pri objasňovaní pojmu poľnohospodársky pozemok pre účely preskúmaného rozhodnutia žalovaného, majúci za to, že odkaz na ustanovenia už neúčinného zákona č. 307/1992 Zb. nie je aplikačne korektným postupom pri riešení sporných otázok nastolených správnou žalobou a že správne orgány ako aj správny súd mali pristúpiť k výkladu pojmu poľnohospodársky pozemok v práve posudzovanej veci v intenciách § 2 zákona č. 140/2014 Z. z.

29. Kasačný súd sa oboznámil s právnymi predpismi, ktoré v čase rozhodovania správnych orgánov a správneho súdu boli súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, t. j. boli platné a účinné a dospel k záveru, že vecnú nedôvodnosť správnej žaloby, ktorú korektne skonštatoval správny súd, je možné odvodiť aj bez aplikačného odkazu na už neúčinný zákon č. 307/1992 Zb.

30. Kasačný súd predovšetkým dáva do pozornosti, že zákon, ktorého aplikácie sa sťažovateľ dožaduje, t. j. zákon č. 140/2014 Z. z., vymedzuje pojem poľnohospodárskeho pozemku jednak pozitívne (§ 2 ods. 1) a jednak negatívne (§ 2 ods. 2), pričom zákonodarca pri každom z týchto dvoch vymedzení osobitne zdôrazňuje, že tak činí na účely zákona č. 140/2014 Z. z., čo vyplýva z použitých termínov „...sa na účely tohto zákona rozumie...“ (§ 2 ods. 1), resp. „...sa podľa tohto zákona nepovažuje...“ (§ 2 ods. 2). Je logické, že zákonodarca pri pozitívnom vymedzení pojmu „poľnohospodársky pozemok“ použil odkaz na definíciu poľnohospodárskej pôdy podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z., v zmysle ktorého je „poľnohospodárskou pôdou produkčne potenciálna pôda evidovaná v katastri nehnuteľností (ďalej len "kataster") ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty.“ Tento zákon je v procese aplikácie potrebné považovať za ťažiskový nielen pre definíciu pôdy disponujúcej atribútom (vlastnosťou) „poľnohospodárska“, ale najmä preto, že definuje súčasne [§ 2 písm. a)] základný termín „pôda“, a to ako „prírodný útvar, ktorý vzniká bezprostredne na zemskom povrchu ako produkt vzájomného pôsobenia klimatických podmienok, organizmov, človeka, reliéfu a materských hornín.“ Že zákon č. 220/2004 Z. z. je potrebné považovať za aplikačnú axiómu pre ďalšie predpisy narábajúce s pojmami „poľnohospodárska pôda“ alebo „poľnohospodársky pozemok“, vyplýva nielen z jeho úvodných ustanovení a v nich zakotvených legálnych definícií, ale aj z jeho názvu (zákon o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o...).

31. Negatívne vymedzenie poľnohospodárskeho pozemku na účely zákona č. 140/2014 Z. z. má čiastočne charakter ad hoc vytvorenej právnej fikcie, kedy zákonodarca v § 2 ods. 2 pri definovaní toho, čo poľnohospodársky pozemok nie je, v niektorých častiach tohto ustanovenia vyslovene popiera objektívnu realitu a základný atribút poľnohospodárskej pôdy (produkčný potenciál) odlišujúci ju od iných druhov pôdy, keď uvádza, že poľnohospodárskym pozemkom nie je napr. záhrada (§ 2 ods. 2 písm. a/

zákona č. 140/2014 Z. z.), čo je evidentný rozpor s ustanovením § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z., ktorý záhradu za poľnohospodársku pôdu jednoznačne považuje. Podobne je na úrovni právnej fikcie vytvorenej len pre účely konkrétneho právneho predpisu potrebné vnímať aj ustanovenie § 2 ods. 2 písm. c) bod 3., ktoré za poľnohospodársky pozemok podľa zákona č. 140/2014 Z. z. nepovažuje pozemok mimo zastavaného územia obce, ak je jeho výmera menšia ako 2 000 m². Uvedené je v priamom rozpore so zákonom č. 220/2004 Z. z., kde z definície poľnohospodárskej pôdy podľa § 2 písm. b) vyplýva, že kritériom pre to, aby určitá časť zemského povrchu bola posudzovaná ako poľnohospodárska pôda, nie je výmera ani lokalizácia v zastavanom území obce alebo mimo neho, ale primárne jej produkčný potenciál pre poľnohospodárske využitie, sekundárne spôsob jej evidencie v katastri nehnuteľností ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty. Aj z tohto pohľadu nie je možné negatívne vymedzenie poľnohospodárskeho pozemku podľa § 2 ods. 2 písm. c) bod 3. zákona č. 140/2014 Z. z., ktoré popiera základné definičné znaky poľnohospodárskej pôdy (produkčný potenciál + konkrétny spôsob evidencie v katastri nehnuteľností) a nahrádza ich vlastnými (lokalizácia mimo zastavaného územia obce + výmera menej ako 2 000 m²), vnímať ako také, ktoré by bolo použiteľné naprieč celým právnym poriadkom.

32. Zákonodarca si podľa názoru kasačného súdu použitím slovných spojení „...sa na účely tohto zákona rozumie...“ (§ 2 ods. 1), resp. „...sa podľa tohto zákona nepovažuje...“ (§ 2 ods. 2) dal dostatočne záležať na tom, aby subjektom, ktoré prikróčia k aplikácii zákona č. 140/2014 Z. z., bolo zjavné, že vymedzenie základných pojmov podľa § 2 tohto zákona je potrebné vnímať ako použiteľné len v súlade s riešením tých právnych otázok, na reguláciu ktorých bola právna úprava zákona č. 140/2014 Z. z. určená, a to postup nadobúdania vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku prevodom [§ 1 písm. a) uvedeného zákona], kedy zákonodarca uvedeným zákonom reagoval aj na v tom čase vo verejnom diskurze rezonujúcu spoločenskú požiadavku zabrániť možnosti nadobudnúť poľnohospodárske pozemky určitým subjektom vymedzeným v ustanovení § 7 („Nadobúdať poľnohospodársky pozemok do vlastníctva nemôže štát, občan štátu, fyzická osoba s pobytom alebo právnická osoba so sídlom v štáte, ktorého právny poriadok neumožňuje občanom Slovenskej republiky, fyzickým osobám s pobytom v Slovenskej republike ani právnickým osobám so sídlom v Slovenskej republike nadobúdať vlastníctvo k poľnohospodárskemu pozemku; to sa nevzťahuje na dedenie poľnohospodárskeho pozemku.“). Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 140/2014 Z. z. možno zreteľne dedukovať, že hlavným motívom pri určovaní toho, čo sa na účely zákona už nebude považovať za poľnohospodársky pozemok, nebola snaha poprieť základné axiómy legálnej definície pojmu poľnohospodárska pôda vymedzenej v § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z., ale voľba hraničných (definičných) kritérií „z hľadiska rešpektovania primeranosti a nevyhnutnosti obmedzujúceho zásahu do vlastníctva prevádzajúceho, pretože nie je dôvod ho obmedzovať pri takých pozemkoch, ktorých poľnohospodárske využitie je minimálne.“

33. Podľa kasačného súdu postup správneho súdu, ktorým odmietol aplikáciu ustanovení § 2 ods. 2 zákona č. 140/2014 Z. z. na prejednávany prípad, bol správny, vrátane poukazu na dôležitosť výkladu každého právneho predpisu s ohľadom na jeho účel a zmysel, s prihliadnutím na historické súvislosti jeho vzniku, t. j. teleologicky. Zákonu č. 180/1995 Z. z. a jeho úprave podľa tretej časti (§ 21 až § 24) o opatreniach proti drobeniu pozemkov historicky predchádzalo prijatie zákona č. 307/1992 Zb., ktorý v § 2 ods. 1 definoval, že poľnohospodársky pôdny fond tvoria poľnohospodárske pozemky, ktoré sú ako poľnohospodárska pôda využívané na poľnohospodársku výrobu, a ktoré sú v katastri nehnuteľností členené na ornú pôdu, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady a trvalé trávne porasty; tvoria ho aj iné pozemky, ktoré sú poľnohospodársky využívané. Cieľom uvedenej právnej úpravy bola ochrana poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Na ustanovenia zákona č. 307/1992 Z. z. následne nadviazala právna úprava zákona č. 180/1995 Z. z. (v tomto prípade jeho tretej časti). Správny súd skonštatoval, že v § 10 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. je použitý pojem „poľnohospodársky pôdny fond alebo ktoré doň patria (ďalej len "poľnohospodársky pozemok")“, čiže podľa neho zákonodarca výslovne upravil, čo je poľnohospodársky pozemok, ktorým je poľnohospodársky pôdny fond s odkazom na zákon č. 307/1992 Zb. Aj keď medzitým došlo k zmene právnej úpravy a zákon č. 307/1992 Zb. bol celkom nahradený zákonom č. 220/2004 Z. z., nevznikla tu definičná medzera v otázke pojmu poľnohospodársky pozemok, a to vzhľadom na definíciu poľnohospodárskej pôdy obsiahnutú v § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z., keď z hľadiska účelu právnej úpravy § 21 až § 24 zákona č. 180/1995 Z. z. možno pojmy „poľnohospodársky pozemok“ a „poľnohospodárska pôda“ považovať vzájomne za synonymné.

34. Správne orgány pristúpili k výkladu pojmu poľnohospodársky pozemok, ktorý bol predmetom prevodu podľa Kúpnej zmluvy, podľa názoru kasačného súdu aplikačne korektne a postup správneho súdu, ktorý výsledky ich verejnosprávnej činnosti aproboval, nie je možné vyhodnotiť ako taký, ktorý by trpel vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. V rozhodujúcej spornej otázke, či na právne vzťahy vyplývajúce z Kúpnej zmluvy mali alebo nemali správne orgány aplikovať ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 140/2014

Z. z., správny súd vec posúdil správne. Kasačný súd nezistil dôvodnosť kasačných námietok a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa ustanovenia § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Žalovanému v prípade procesného úspechu náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne, ktoré podľa obsahu súdneho spisu nenastali a žalobca v kasačnom konaní úspech nemal.

36. Pre možnosť priznať ďalším účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania neboli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 169 SSP, nakoľko im kasačný súd neuložil žiadnu z povinností predvídaných týmto ustanovením, v súvislosti s plnením ktorej by im vznikli trovy.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.